

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla Pintérné dr. Szekerczés Anna ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Molnár Emőke ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen, sajtó-helyreigazítás iránt indított perében, a Fejér Megyei Bíróság 2010. szeptember 30. napján meghozott, 12.P.21.933/2010/7. számú ítélete ellen az alperesek részéről 9. és 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja, és a keresetet teljes egészben elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek 37.500 (harminchétezer-ötszáz) forint + áfa első-és másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 63.000 (hatvanháromezer) forint kereseti és fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A napján megjelent számának 1. és 4. oldalán „... - ...” - „...” címekkel és alcímekkel jelentetett meg cikket.

Az írás arról számolt be, hogy feljelentések alapján felperes neve felperessel szemben eljárást folytat a nyomozó hatóság, nagyobb vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntette, illetve magánokirat-hamisítás vétségének gyanúja miatt.

A felperes valótlan tényállítások és való tények hamis színben való feltüntetése miatt a keresetében foglalt sajtó-helyreigazítási közlemény közzétételére kérte kötelezni az alperest.

A felperes előadta, hogy az alperesi cikk bevezető részében olyan hamis színben tüntette fel, mintha a bejelentésben, illetőleg feljelentésben foglaltak minden

kétséget kizáróan vele szemben megalapozottak lennének. Előadta, hogy a cikkben megjelent nyomozás elrendeléséről egy telefonbeszélgetés alkalmával az újságírótól, a későbbiekben pedig az újságcikkből értesült. Hivatkozott továbbá arra, hogy a feljelentésben szereplő, lapban idézett állítások valótlan tartalmúak. (1.)

Hivatkozott a keresetében a felperes arra is, hogy a cikkben valótlanul szerepel az, hogy ne kívánt volna nyilatkozni. A cikk szerzője őt kizárólag arról tájékoztatta a telefonbeszélgetésük alkalmával, hogy cikket nem kíván megjelentetni ezekről az eseményekről. (2.)

A felperes keresetében előadta továbbá, hogy az írás azt a valós tényt, hogy a saját és más tulajdonában álló külterületi ingatlanokra közcélú villanyberuházás történt, olyan hamis színben tüntette fel, mintha az önkormányzat pénzéből magáncélokot szolgált volna a beruházás. Ezzel szemben a valóság az, hogy, tulajdonostársával együtt szerződést kötött a villamos energia szolgáltatójával a villamos teljesítmény igénylésére, és ennek költségeit pedig megfizette. Az önkormányzat ebben az ügyletben nem volt érdekelt. (3.)

Sérrelmezte azt is, hogy egy önkormányzati tulajdonú épület bontására vonatkozó szerződés valós tényét az alperes olyan hamis színben tüntette fel, mintha egy nem létező épület bontása körében az ő felhatalmazása alapján, az alpolgármester eljárásával került volna sor a szerződéskötésre. Ezzel szemben a valóság az, hogy a bontásra ítélt ingatlan az ingatlan-nyilvántartási térképen valóban nem szerepelt de, ténylegesen szükséges volt az elbontása. Az ügyletben a szerződéses megrendelő az önkormányzat polgármesteri hivatala volt. A szerződést az alpolgármester írta alá, de nem az akadályoztatott polgármester nevében eljárva. Hivatkozott arra, hogy a szerződéskötés időpontjában betegállományban volt. (4.)

A felperes keresetében kifejtette, hogy a cikk ... volt jegyző feljelentését abban a hamis színben tüntette fel, mintha a cikk egyéb részében szereplő nyomozáshoz ennek a ténynek bármifajta köze lenne. (5.)

A felperes előadta, hogy a cikk kifejezetten arról adott tájékoztatást az olvasóközönségnek, hogy vele szemben folyik nyomozás, holott jogi értelemben ez kizárólag akkor igaz, ha a bűncselekmény elkövetésének alapos gyanúját közölték volna vele. Erre azonban nem került sor.

Az I. rendű alperes kérte a felperes keresetének elutasítását.

Az I. rendű alperes védekezésében előadta, hogy a cikkben nem tényeket, hanem egy büntetőeljárás megindítását közölte az olvasóval. Már a cikk első mondatában egyértelművé tette, hogy a ... Rendőrkapitányság folytat nyomozást az ügyben. Álláspontja szerint a felperes a teljes szövegösszefüggésből emelt ki bizonyos mondatokat, holott a cikk egészének értelmezésével kell eljárni. Kifejtette, hogy nem tilalmazott az, hogy a sajtó egy folyamatban lévő büntetőeljárás menetéről tájékoztatást adjon, ugyanakkor a sajtó-helyreigazítási perben nincs lehetőség annak vizsgálatára, hogy az adott büntetőeljárásban érintett személy ténylegesen elkövette-e a terhére rótt cselekményt. Előadta, hogy a cikk megjelenését megelőzően az illetékes ügyészség csoportvezető ügyésze adott tájékoztatást a nyomozás megindításáról, és a rendelkezésére álló írásos ügyészeti tájékoztatót szó szerint közölte a cikk. A lap megjelenését megelőzően a szerző a megyei főügyész helyett telefonos úton is megkereste, aki megerősítette a büntetőeljárás

megindításának tényét. Határozottan állította I. rendű alperes, hogy a cikk szerzője a cikk megjelenését megelőzően megkereste a felperest, aki nem kívánt nyilatkozni az ügyben.

Az I. rendű alperesnek az volt az álláspontja, hogy büntetőeljárás megindulta után az eljárás azzal szemben folyik, akit a feljelentésben megjelöltek. Előfordulhat, hogy az alapos gyanút az érintettel nem az eljárás elején közlik, ugyanakkor az eljárás a korábbi szakaszban is vele szemben folyik.

Előadta, hogy a sajtóperben azt kell bizonyítania, hogy a sérelmezett közlemény a megjelenéskor a valóságnak megfelelt. A jelen esetben azt kellett igazolnia, hogy a felperes ellen olyan tartalmú bejelentések és feljelentések voltak, melyekről a cikkében tájékoztatott.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül a ... hétvégi számában az 1. oldalon tegye közzé, hogy a ...-ei lapszámban megjelent „...” című írásban valótlanul állította, hogy:

- magánokirat-hamisítás és hűtlen kezelés ügyében nyomoztat az ügyészség a község előjárója (a ... polgármester) ellen, valójában a cikkben jelzett feljelentések alapján a nyomozás ismeretlen tettes ellen folyik;
- a polgármester nem kívánt nyilatkozni;
- az alperes a polgármester nevében írta alá a bontási szerződést.

Az elsőfokú bíróság kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül 37.500 forint perköltséget fizessen meg a felperesnek. Kötelezte továbbá, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 20.250 forint le nem rótt kereseti illetéket.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Az ítélet indokolásában hivatkozott a Ptk. 79. § (1) bekezdésére, és a PK 12. és 14. számú állásfoglalásokban foglaltakra.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy valós tény volt az, hogy az ügyészség nagy vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntette és magánokirat-hamisítás vétségének elkövetése miatt rendelt el nyomozást. Bebizonyosodott azonban a perben, hogy a ... Városi Ügyészség nem a felperes ellen rendelt el nyomozást, hanem az eljárás ismeretlen tétlessel szemben folyt. Kifejtette, hogy az I. rendű alperes nem állította azt, hogy a felperes követte volna el a nyomozás során megjelölt bűncselekményeket, csupán azt sugallta az olvasó számára, hogy a felperes elleni gyanú megalapozott, mert az eljárást az ügyészség rendelte el.

A PK 14. számú állásfoglalás II. pontjával összefüggésben az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az állásfoglalás minden feltétel nélkül nem alkalmazható a perbeli esetben, mert vádemelésre még nem került sor az ügyben és az I. rendű alperes által hivatkozott közlés sem egy hivatalos sajtótájékoztatón hangzott el. Tanúbizonyítás lefolytatása után az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy olyan tájékoztatást a szerző bizonyosan nem kapott, hogy a felperessel szemben rendeltek el nyomozást. A feljelentések ténye, illetőleg a szerzőnek az ügyészségtől szerzett információinak összekapcsolása azt a hamis látszatot keltették, hogy a felperes alaposan gyanúsítható bűncselekmények elkövetésével. (1.)

A felperes személyes meghallgatása, valamint a cikk szerzőjének tanúvallomása alapján megállapította, hogy a cikk valótlanul közölte azt, hogy a felperes nem kívánt nyilatkozni. (2.)

A villamoshálózat bővítésével kapcsolatos közléssel összefüggésben azt állapította meg, hogy a nyomozóhatósághoz érkezett bejelentés nyomán az I. rendű alperest nem terhelte annak kötelezettsége, hogy a bejelentésben foglalt közlések ténybeli alapját kutassa. Az elsőfokú bíróság által kifejtettek szerint nem lehetett megállapítani azt, hogy a feljelentésből úgy ragadott-e ki részleteket, hogy azzal eltérő tartalmat kapott a beadvány. (3.)

A bontási szerződéssel kapcsolatosan akként foglalt állást az elsőfokú bíróság, hogy külön kellett vizsgálni annak valóságtartalmát, hogy az alpolgármester helyettesítette-e az eljárása során a felperest. Rámutatott arra, hogy jogi értelemben jelentős különbség van abban, hogy az alpolgármester a felperes nevében, vagy őt helyettesítve kötött-e szerződést. Abban az esetben, ha a nevében járt el, akkor ez azt feltételezi, hogy a felperes tudtával és hozzájárulásával történt a szerződéskötés. Az elsőfokú bíróság utalva a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (Ötv.) 34. § (1) bekezdésére, valamint arra a tényre, hogy a bontási szerződés keletkezésének idején a felperes táppénzen volt, azt állapította meg, hogy az alpolgármester nem a felperes nevében járt el az aláíráskor, ezért az I. rendű alperes valótlan tény állított. (4.)

A korábbi jegyző ügyével kapcsolatos cikkbeli kitételt nem ítélte valótlan tartalmúnak. Kifejtette, hogy a cikknek ezt a részét az olvasó megfelelően el tudta különíteni az írás lényegi elemeit tartalmazó részeitől, a közlés alapján az olvasónak nem alakulhatott ki olyan benyomása, ami a felperes bűnösségét alátámasztotta volna. (5.)

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I. és II. rendű alperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a tényállást megalapozatlanul állapította meg, és abból levont következtetései is tévesek, a sajtó-helyreigazítás feltételei nem állnak fenn.

Elsődlegesen arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróságnak a jogvitát a kereseti kérelem keretei között kellett volna eldöntenie. A kereseti kérelemben foglalt sajtó-helyreigazítási közlemény szövege, illetőleg az elsőfokú ítélet rendelkező részének összevetésével megállapítható, hogy a felperes keresete nem arra irányult, hogy az elsőfokú bíróság azt mondja ki, hogy a büntetőeljárás nem a felperessel, hanem ismeretlen tétessel szemben folyik, kereseti kérelemben az szerepelt, hogy „a felperest olyan hamis színben tüntette fel, mintha vele szemben tett bejelentésében foglaltak kétséget kizáróan megalapozottak lennének”. Az elsőfokú bíróság ítélete ezért a felperes keresetétől eltérő rendelkezést tartalmazott. Kifejtették továbbá az alperesek, hogy az ítélet a kereset 1. pontjában foglaltakkal összefüggésben cáfolatot is kifejt, így az ítélet rendelkező része és indokolása ellentétes.

Fellebbezésükben utaltak arra, hogy az ügyben alapvetően azt kellett vizsgálni, hogy a cikk közlésekor az újság a valóságnak megfelelően tájékoztatta-e az olvasóközönséget. Ezzel összefüggésben előadták, hogy az ügyészség

válasziratát, és a szóvivő szakszerű tájékoztatását szó szerint közölték. A kifogásolt cikk összességében egy büntetőeljárás megindításáról és nyomozás elrendeléséről adott tájékoztatást, így a tájékoztatás valós tartalmú volt. (1.)

Az alperesek kifejtették, hogy a felperes személyes meghallgatásának alkalmával ellentmondásosan nyilatkozott abban, hogy a cikk szerzője mivel kereste meg, ennek ellenére az elsőfokú bíróság mégis a felperes nyilatkozatait fogadta el a szerző tanúvallomásaival szemben. Álláspontjuk szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy az újságíró elmulasztotta közölni a felperessel megkeresésének okát. Úgy ítélték meg, hogy a felperes tisztában volt az újságíró telefonhívásának céljával, és ennek tudatában tette meg nyilatkozatait. (2.)

Az alperesek álláspontja szerint a bizonyítási eljárás anyagának megfelelő értékelését az jelentette volna, hogyha a bíróság úgy foglalt állást, hogy az alpolgármester a polgármestert helyettesítve írta alá a bontási szerződést, és ez az jelenti, hogy a felperes nevében tette ezt. (4.)

A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet hagyja helyben és másodfokú perköltségben a II. rendű alperest marasztalja.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat összességében értékelte, a valótlan tényközlés bizonyítást nyert, így téves jogi következtetést az elsőfokú bíróság nem tett. A felperes előadta, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemtől eltérő szövegezésű ítéleti rendelkezést is hozhatott, ugyanis ha a keresetnek helyt ad, saját belátása szerint állapíthatja meg a helyreigazítás szövegét.

Utalt arra, hogy a szerző nem tett különbséget a vele szembeni feljelentés ténye és egy ellene folyó nyomozás között, ezért nem a valós tényeket közölte. (1.)

Változatlanul állította, hogy a cikk szerzője egyáltalában nem tájékoztatta arról, hogy a kérdéses ügyről cikket kíván megjelentetni. (2.)

Az alperesek tévesen értelmezték az Ötv. 34. § (1) bekezdésében foglaltakat, mert a polgármester helyettesítése nem a polgármester nevében, hanem a polgármesteri jogkörben való eljárást jelenti. (4.)

A fellebbezés alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésének alapján csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján a tényállást kisebb részben pontatlanul állapította meg, a levont következtetéseivel és döntésével, a fellebbezéssel érintett részben a másodfokú bíróság nem értett egyet, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezett rész tekintetében, a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság a következőkre mutat rá.

A Ptk. 79. § (1) bekezdése szerint, ha valakiről napilap, folyóirat (időszaki lap), rádió, televízió vagy filmhíradó valótlan tényt közöl vagy híresztel, illetőleg való tényeket hamis színben tüntet fel - a törvényben biztosított egyéb igényeken kívül - követelheti olyan közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlemény mely tényállítása valótlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben, illetőleg melyek a való tények (helyreigazítás).

A PK 12. számú legfelsőbb bírósági állásfoglalás II. pontja alapján, a sajtó-helyreigazítási iránti igény elbírálásánál a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni. A kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is. A helyreigazítást kérő személyének megítélése szempontjából közömbös részletek, pontatlanságok, lényegtelen tévedések nem adnak alapot helyreigazításra.

A PK 14. számú állásfoglalás II. pontja szerint, nincs helye sajtó-helyreigazításnak, ha a sajtószerv valamely büntetőeljárás jogerős befejezése előtt a valóságnak megfelelően tájékoztatta olvasóit a vádirat tartalmáról, a nyilvános tárgyalásról vagy a nem jogerős büntetőbírói ítéletről.

A III. pont alapján, ha a büntetőeljárás nem vezet elmarasztalásra, a sajtószerv az érintett személy kívánságára köteles az olvasókat erről is tudósítani.

A PK 15. számú állásfoglalás I. pontja kimondja, hogy ha a bíróság a keresetnek helyt ad, határozatában - a kérelem és az ellenkérelem korlátai között - belátása szerint állapítja meg a helyreigazítás szövegét és ennek közlésére az alperest határidő tűzésével kötelezi.

Az elsőfokú bíróság a felperes sajtó-helyreigazítási keresetének 1. pontjával összefüggésben abban foglalt állást, hogy a felperessel szemben, avagy ismeretlen tétellel szemben folyik-e az eljárás. A felperes keresetében azt kifogásolta, hogy a cikkből az tűnt ki, hogy a vele szembeni feljelentésben foglaltak kétséget kizáróan megalapozottak. Az elsőfokú bíróság ítéleti rendelkezése, valamint a felperes keresetének összevetésével a másodfokú bíróság alaposnak ítélte az alperesi fellebbezésben foglaltakat, az elsőfokú bíróság nem a kereseti kérelemben foglalt tartalomnak megfelelően döntött a helyreigazítás elrendelése mellett és nem a kérelem keretei között határozta meg a helyreigazítás szövegét. Az ítéleti rendelkezés ebben a részében túlmutatott azon a szövegezési lehetőségen, melyet a PK 15. számú állásfoglalás enged.

A PK 14. számú állásfoglalásra figyelemmel azt kellett vizsgálni, hogy az alperes az eljárásról a cikk megjelenésekor ismereteknek megfelelően tájékoztatott-e. Az írásban alapvetően arról számolt be az alperes, hogy a felperest is érintő két bejelentés, feljelentés érkezett a hatósághoz. Azt nem kellett vizsgálnia az alperesi sajtószervnek, hogy a bejelentésben foglaltak valósak-e. Kötelezettsége arra nézve

állt fenn, hogy ezekben a bejelentésekben, illetőleg feljelentésben foglaltakat tartalmilag megfelelően adja közre. A meghallgatott ... ügyész tanúvallomása, illetőleg az ügyészségtől származó igazolás alapján azt lehetett megállapítani, hogy a felperes által sérelmezett tájékoztatás az alperes részéről az akkori ismereteknek teljes egészében megfelelt.

Figyelemmel a PK 12. számú állásfoglalásra, a cikk egészének, címének, alcímeinek együttes értelmezésével sem lehetett arra a következtetésre jutni, hogy az alperes valótlan tényt állított volna, vagy valós tényt hamis színben tüntetett volna fel. A perbeli adatok alapján egyértelmű volt az, hogy a felperes személye is érintett volt a büntetőeljárásban, függetlenül attól, hogy vele, vagy ismeretlen tétessel szemben folytatták a nyomozást. Az alperes nem keltett olyan látszatot a büntető eljárás megindításáról szóló beszámolójával, hogy a felperes az eljárás tárgyául szolgáló cselekményeket ténylegesen elkövette.

A helyreigazítási kérelem 2. pontjával kapcsolatosan is tényként lehetett megállapítani azt, hogy a cikk szerzője és a felperes a cikk megjelenését megelőzően telefonos beszélgetést folytattak. A beszélgetés alkalmával a felperes részletesen nem fejtette ki az álláspontját a feljelentésekben foglaltakról. A felperes személyes meghallgatása alkalmával úgy nyilatkozott, hogy miután az újságíró ismertette vele a bejelentésben, feljelentésben foglaltakat, különösebben nem védekezett, hanem összefoglalóan úgy nyilatkozott, hogy rágalom az egész. Erre tekintettel nem minősíthető valótlanoknak az a cikkbeli közlés, hogy a felperes nyilatkozni nem kívánt. Az olvasók számára nyilvánvalóan az jelentett volna értékelhető információt, ha a felperes a saját álláspontját is előadja és ezt az újságíró szerepeltetni tudja a cikkben, a szerző azonban ilyen nyilatkozathoz nem jutott. Nincs különös relevanciája annak, hogy az újságíró azt mondta-e, hogy cikket nem kíván megjelentetni az üggyel kapcsolatosan. Ezzel összefüggésben megjegyzendő, hogy a felperes is tudta azt, hogy az egyik körzeti napilap újságírójával beszélt, akit érdekel a téma, mivel megkereste őt. Számíthatott ezért arra, hogy a sajtó foglalkozik az eseménnyel, de bővebb nyilatkozatot ennek ellenére nem adott.

Az elsőfokú bíróság a bontási szerződés megkötésével kapcsolatban a tényállást pontatlanul állapította meg, mivel kötelmi jogi szempontból a szerződést nem az alpolgármester, hanem - a keresetlevél szerint - ... Önkormányzatának Polgármesteri Hivatala kötötte. A szerződés aláírásakor valóban az alpolgármester járt el, képviselő-testületi felhatalmazással.

Az alperes fellebbezésében a helyreigazítási kérelem 4. pontjával összefüggésben helyesen hivatkozott ... tanúvallomásában foglaltakra. A vallomás szerint a felperes munkakapcsolatot tartott fenn az alpolgármesterrel. Olyan tény nem vált ismertté a perben, hogy a felperesnek olyan súlyú, illetőleg típusú betegsége lett volna, ami ezt a kapcsolattartást kizárja.

Az Ötv. 34. § (1) bekezdése szerint, a képviselő-testület a polgármester javaslatára, titkos szavazással, minősített többséggel a polgármester helyettesítésére, munkájának segítésére egy vagy több alpolgármestert választhat.

Az Ötv. 34. § (3) bekezdése alapján az alpolgármester a polgármester irányításával látja el feladatait.

Az idézett jogszabályhelyek alapján megállapítható, hogy az alpolgármesteri tevékenység nem önálló döntési jogkört jelent, hanem az alapvetően függ a polgármester által végzett tevékenységtől. A cikkben alkalmazott „polgármester nevében” szófordulat ezért nem volt olyan minden valóság alapot nélkülöző állítás, amely indokolta a helyreigazítás elrendelését.

A cikk szempontjából annak volt különös jelentősége, hogy az ingatlan bontásának ügyében egyáltalában vizsgálható volt-e a felperes felelőssége. ... ügyész tanúvallomásában úgy nyilatkozott, hogy az újságíróval folytatott telefonbeszélgetés alkalmával szó esett arról, a bejelentés ebben a részében a felperest nem érintheti, mert az az alpolgármester cselekvőségével függ össze. Utal a másodfokú bíróság ismét arra, hogy az I. rendű alperesnek arra volt kötelezettsége, hogy a bejelentésben foglaltakat megfelelően tárja az olvasóközönség elé. A bejelentések nem váltak ismertté a perben, de a fenti jogszabályi és szövegértelmezés alapján az I. rendű alperes valótlan közlést nem tett, és hamis látszatot sem keltett.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az alperesi fellebbezést megalapozottnak találta és a felperes keresetét teljes egészében elutasította, mivel az a sajtó-helyreigazításra nem adott alapot.

A felperes által a másodfokú tárgyaláson benyújtott irat szerint, a ... Rendőrkapitányság a bejelentők által sérelmezett esetekben bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúját nem állapította meg, ezért a nyomozást megszüntette. Ilyen körülmények között a PK 14. számú állásfoglalás III. pontja alapján a felperesnek lehetősége van arra, hogy az alperesi sajtószervnél kérje, hogy a lap számoljon be megfelelő módon az eljárás megszüntetéséről.

Az I. és II. rendű alperesek fellebbezése eredményes volt, ezért a felperes köteles megfizetni az alperesek első- és másodfokú perköltségét a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 239. §-ában foglalt utaló szabály alapján érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése szerint.

A fellebbezési költség az alperesi képviselőt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. §(1) bekezdése alapján megillető ügyvédi munkadíjból áll.

A felperes a le nem rótt kereseti és fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni.

Budapest, 2011. január 27.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.

a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő